

Právo na účinné vyšetřování

Pokud stěžovatelka vznesne hájitelná tvrzení týkající se zásahu do práva na zákaz nelidského a ponižujícího zacházení a práva na soukromí spočívající v podezření ze spáchání trestného činu znásilnění či pohlavního zneužívání, jsou orgány činné v trestním řízení povinny důkladně a dostatečně prošetřit všechny relevantní okolnosti týkající se naplnění jednotlivých znaků skutkových podstat daných trestných činů a zajistit tomu odpovídající důkazy. V opačném případě dojde k porušení práva na účinné vyšetřování jakožto procesního závazku plynoucího z čl. 7 odst. 2 a čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. Pl.ÚS 2/25 ze dne 9.7.2025)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti A. B. (jedná se o pseudonym), zastoupené JUDr. D.B., LL.M., Ph.D., advokátem, sídlem P., proti sdělení Městského státního zastupitelství v Praze č. j. 3 KZN 1014/2020-8 ze dne 2. října 2020, usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 sp. zn. 2 ZN 2562/2019 ze dne 15. července 2020 a usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru obecné kriminality, 3. oddělení, č. j. KRPA-355229-26/TČ-2019-000073 ze dne 1. června 2020, za účasti Městského státního zastupitelství v Praze, Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 a Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru obecné kriminality, jako účastníků řízení, a P. V. K., jako vedlejšího účastníka řízení, tak, že sdělením Městského státního zastupitelství v Praze č. j. 3 KZN 1014/2020-8 ze dne 2. října 2020, usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 sp. zn. 2 ZN 2562/2019 ze dne 15. července 2020 a usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru obecné kriminality, 3. oddělení, č. j. KRPA-355229-26/TČ-2019-000073 ze dne 1. června 2020 byla porušena základní práva stěžovatelky zaručená čl. 7 odst. 2 a čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato rozhodnutí a sdělení se proto ruší.

Z odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Stěžovatelka se v obnoveném řízení o ústavní stížnosti (původně vedeném pod sp. zn. I. ÚS 3363/20) domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. Tvrdí, že porušily její právo na účinné vyšetřování plynoucí z práva na nedotknutelnost osoby, zákazu nelidského a ponižujícího zacházení a práva na soukromí zaručených v čl. 7 a 10 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva").

II. Skutkové okolnosti případu a průběh dosavadního řízení

2. Orgány činné v trestním řízení zahájily v listopadu 2019 vůči vedlejšímu účastníku úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání trestného činu pohlavního zneužití podle § 243 zákona č. [140/1961](#) Sb., trestní zákon (dále jen "trestní zákon"), ke kterému mělo opakovaně docházet v letech 2008 a 2009.

3. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor obecné kriminality, 3. oddělení (dále jen "policie"), věc podezření ze spáchání trestného činu pohlavního zneužívání podle § 243 trestního zákona odložila, neboť nezjistila, že by šlo o podezření z trestného činu a nebylo namístě věc vyřídit jinak.

4. Stěžovatelka podala stížnost, ve které zdůraznila, že vedlejší účastník byl jejím zpovědníkem, duchovním doprovázejícím, rádcem a duchovním otcem a po smrti jejího otce se stavěl i do role otce skutečného. Tohoto postavení vůči ní zneužil, stejně tak i její závislosti i bezbrannosti. Opakovaně ji nutil k sexuálním kontaktům, přestože věděl, že o ně nemá zájem. Stěžovatelka mu toto sdělovala opakovaně v situacích, kdy byla schopna vyjádřit výslovně svou vůli. Rovněž mu sdělila, že jeho doteky jí působí fyzickou nevolnost. Věděl, že stěžovatelku v mládí sexuálně obtěžoval duchovní a ona se tomu nedokázala bránit. Policie se nezabývala zejména její bezbranností, kterou je třeba vykládat v nejširším smyslu jako odevzdanost pachateli, která u ní byla dána. Vedlejší účastník jako duchovní otec vykonával intenzivní dozor nad životem stěžovatelky, podmínka svěřením k doзору byla tedy materiálně splněna. Policejní orgán pochybil, pokud dospěl k závěru, že nebyly naplněny znaky trestného činu pohlavního zneužívání podle § 243 trestního zákona a znásilnění podle § 241 trestního zákona.

5. Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 6 (dále jen "státní zastupitelství") napadeným usnesením stížnost stěžovatelky zamítlo jako nedůvodnou. Postavení vedlejšího účastníka jakožto vedoucího diplomové práce stěžovatelky a jejího duchovního vůdce není srovnatelné např. se vztahem vychovatele či učitele vůči chovancům a žákům. V případě stěžovatelky se nejednalo o stav bezbrannosti ve smyslu trestního práva.

6. Stěžovatelka se domáhala přezkumu rozhodnutí státního zastupitelství, neboť jeho rozhodnutí považovala za nepřezkoumatelné. Státní zastupitelství k jejím námitkám pouze rekapitulovalo text zákona a závěry judikatury, kterou stěžovatelka nezpochybnila, ale nijak se nevyjádřilo k jí uplatněným důvodům.

7. Městské státní zastupitelství v Praze (dále jen "městské státní zastupitelství") dospělo k závěru, že postup státního zastupitelství byl správný a podnět k přezkumu nebyl důvodný.

8. Stěžovatelka podala proti shora rekapitulevaným rozhodnutím orgánů činných v trestním řízení ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 18. května 2021, sp. zn. I. ÚS 3363/20, odmítl jako zjevně neopodstatněnou. Uvedl, že bylo provedeno důkladné šetření všech relevantních okolností, orgány činné v trestním řízení svým povinností dostaly, protiprávnost jednání podezřelého zjištěna nebyla. Ne každé neetické či společensky nepřijatelné porušení mravních pravidel je trestným činem.

9. Stěžovatelka poté podala stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva (dále jen "ESLP"). Ten v rozsudku Z. proti České republice rozhodl, že Česká republika porušila své pozitivní závazky plynoucí z čl. 3 a 8 Úmluvy a přiznal stěžovatelce 25 000 Kč, – jako náhradu nemajetkové újmy a 1 000 Kč, – jako náhradu nákladů řízení.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

10. Ústavní soud usnesením ze dne 7. 5. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 2/25, povolil obnovu řízení ve věci ústavní stížnosti vedené původně pod sp. zn. I. ÚS 3363/20, a zrušil své usnesení ze dne 18. května 2021, sp. zn. I. ÚS 3363/20, kterým byla ústavní stížnost odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost.

11. Ústavní soud pro úplnost opakuje, že znovu projednávaná ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně

zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu.

12. Ústavní soud v obnoveném řízení ústavní stížnosti znovu projednal, vycházejíc přitom z právního názoru ESLP (§ 119b odst. 3 zákona o Ústavním soudu).

IV. Argumentace stěžovatelky

13. Stěžovatelka v původním řízení o ústavní stížnosti namítla, že orgány činné v trestním řízení jednání podezřelého (vedlejšího účastníka) posoudily nedostatečně. Nevypořádaly se se všemi jejími argumenty, nezjistily veškeré podstatné skutečnosti vztahující se k tvrzené trestné činnosti podezřelého a své závěry náležitě neodůvodnily. Svým postupem spočívajícím v nezahájení trestního stíhání proto porušily její výše uvedená práva. Stěžovatelka se domáhá zejména adekvátního pojmenování jednání vedlejšího účastníka. Církev ho po ohlášení zneužívání přesunula do zahraničí, kde zůstává nadále světcem a duchovním vůdcem, zatímco o ní byly šířeny pomluvy o tom, že svedla kněze a je "posedlá". Zneužití role kněze ze strany vedlejšího účastníka jí výrazně zkomplikovalo cestu k Bohu a znemožnilo jí vstoupit do karmelitánského řádu. Ztratila radost ze života, pokusila se o sebevraždu. Bez řádného vyšetření a pojmenování charakteru zneužívání a způsobu vynucování si sexuálních aktivit ze strany vedlejšího účastníka, za současného přehlížení těchto problematických vzorců chování ze strany širšího církevního společenství hrozí opakování podobného jednání vůči jiným zranitelným osobám. Považuje ho tedy za nutné pro individuální i generální prevenci obdobných sexuálních deliktů.

14. Stěžovatelka poukazovala na to, že právo na účinné vyšetřování by se mělo týkat každého nekonsenzuálního sexuálního styku. V jejím případě, s ohledem na nenapravitelný zásah do její autonomie, narušení lidské důstojnosti a ponižující zacházení, mělo proběhnout řádné vyšetřování. Stěžovatelka se nacházela ve zranitelném postavení (studentka - učitel/duchovní vůdce), byla zneužita její mimořádná zranitelnost (smrt otce, operace srdce). Učitel se sexuálně uspokojoval, ač mu byl znám její nezáměr o intimní vztah, její opakované následné výhrady vůči intimním kontaktům s ním, stejně jako její neschopnost se bránit přímo při sexuálním útoku.

15. Orgány činné v trestním řízení nezjišťovaly její projev nesouhlasu, přestože se podle judikatury ESLP musí vyšetřování znásilnění zaměřit na otázku nesouhlasu oběti, a to i v případě absence fyzického odporu. Orgány činné v trestním řízení zúžily výklad skutkových podstat trestných činů znásilnění a pohlavního zneužívání (§ 241 a 243 trestního zákona). Policie se vůbec nezabývala jejím uvedením do stavu bezbrannosti (§ 89 odst. 6 trestního zákona). Státní zastupitelství stav bezbrannosti vyloučilo s ohledem na její věk a absenci duševní poruchy či jiné choroby vylučující vyjevit vůli, aniž by zjišťovaly možné příčiny tvrzené paralýzy v době útoku.

16. Podle stěžovatelky i dospělá osoba může být ve stavu bezbrannosti. Rovněž pojem svěřeni do dozoru vyložily orgány činné v trestním řízení úzce, nezabývaly se charakterem duchovního otcovství fakticky omezujícím svobodu rozhodování stěžovatelky.

17. Orgány činné v trestním řízení vycházely z postulátu, že záleží pouze na orgánech veřejné žaloby, zda zahájí jakékoliv trestní řízení. Vůbec se nezabývaly otázkou, zda se právo na účinné vyšetřování v daném případě uplatní a jaké požadavky z něho v této věci plynou.

V. Vyjádření účastníků řízení a replika stěžovatelky

V. 1. Vyjádření v původním řízení o ústavní stížnosti

18. V původním řízení o ústavní stížnosti uvedlo městské státní zastupitelství, že nepovažuje námitky stěžovatelky za relevantní, nebylo porušeno její právo na účinné vyšetřování ani jiná základní práva. Policie po pečlivém provedení všech podstatných důkazů rozhodla o odložení věci. Nesouhlasila s

tím, že povinnost trestat každý nekonsenzuální sexuální akt je možno realizovat takovým výkladem trestního zákoníku, kterého se dovolává stěžovatelka. Ve věci nebyly zjištěny žádné okolnosti, na jejichž základě by bylo možno dovodit zneužití bezbrannosti. Sice nebyla zjišťována přítomnost duševní poruchy, nic však nenasvědčovalo přítomnosti poruchy bránící tomu, aby stěžovatelka mohla probíhající jednání přilehavě vyhodnotit a přiměřeně a účinně na ně reagovat. Vztah založený na "duchovním otcovství" nelze klást na roveň vztahu omezujícímu svobodu rozhodování.

19. Obvodní státní zastupitelství uvedlo, že stěžovatelka opakuje své stížnostní námítky proti rozhodnutí policie, s nimiž se státní zastupitelství vypořádalo, na usnesení odkázal a citoval z něj stěžejní části odůvodnění.

20. Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy uvedlo, že se věci důkladně zabývala, reagovala na všechny kroky právního zástupce stěžovatelky a právo na účinné vyšetřování neporušila.

21. Stěžovatelka repliku k vyjádřením účastníků řízení neuplatnila.

V. 2. Vyjádření v obnoveném řízení o ústavní stížnosti

22. Ústavní soud po obnovení řízení vyzval účastníky řízení k případnému dalšímu vyjádření se k ústavní stížnosti stěžovatelky již v kontextu rozhodnutí o obnově řízení.

23. Městské státní zastupitelství se k ústavní stížnosti nevyjádřilo.

24. Obvodní státní zastupitelství plně odkázalo na vyjádření k obnově řízení. V něm uvedlo, že podle právní úpravy účinné v době spáchání skutku nebylo dané jednání možno podřadit pod žádný trestný čin. Šlo o chybu tehdejší právní úpravy, která byla napravena přijetím nového trestního zákoníku č. [40/2009](#) Sb. (dále jen "trestní zákoník"), a zejména jeho novelou č. [166/2024](#) Sb. Tím byla minimalizována možnost, aby jednání, podobná této trestní věci, nebyla postižena podle trestního práva.

25. Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy sdělilo, že vyjádření považují za zbytečné, neboť na argumentaci týkající se odložení věci se nic nezměnilo ani po rozhodnutí ESLP.

26. Vedlejší účastník se k ústavní stížnosti nevyjádřil.

27. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení nesdělili nic nad rámec svých předchozích vyjádření, nezasílal již Ústavní soud jejich vyjádření stěžovatelce k případné další replice.

VI. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

28. V původním řízení se Ústavní soud ztotožnil se závěry orgánů činných v trestním řízení a neshledal porušení jejich povinností ve vztahu k právu stěžovatelky na účinné vyšetřování.

29. V novém posouzení věci Ústavní soud vychází z právního názoru ESLP (§ 119b odst. 3 zákona o Ústavním soudu). ESLP dospěl k závěru, že Česká republika porušila práva stěžovatelky zaručená čl. 3 a čl. 8 Úmluvy tím, že nesplnila své pozitivní závazky plynoucí z daných práv.

VI. a) Právní názor Evropského soudu pro lidská práva

30. ESLP považoval sexuální napadení tvrzená stěžovatelkou za natolik závažná, že mají být posuzována na poli článku 3 a 8 Úmluvy. Zdůraznil, že pozitivní závazky zakotvené v těchto ustanoveních vyžadují především vytvoření legislativního a regulačního rámce poskytujícího jednotlivcům odpovídající ochranu před útoky na jejich fyzickou a morální integritu, zejména v

případě tak závažných skutků, jako je znásilnění, a to přijetím účinné trestněprávní úpravy a jejím efektivním uplatňováním v praxi. Tyto povinnosti mají členské státy za účelem kriminalizace a stíhání všech nekonsenzuálních sexuálních aktů, a to i případů, kdy oběť nekladla fyzický odpor. Výslovně odkázal na rozhodnutí M. C. proti Bulharsku (č. 39272/98, rozsudek ze dne 4. prosince 2003), z něhož bylo podle ESLP při posuzování věci stěžovatelky nutno vycházet.

31. ESLP připomněl, že články 3 a 8 Úmluvy státům ukládají rovněž pozitivní procesní povinnosti. Pokud je zde hájitelné tvrzení o jednání, které může být v rozporu s těmito ustanoveními, musí vnitrostátní orgány provést účinné oficiální vyšetřování vedoucí ke zjištění skutkového stavu, identifikaci odpovědných osob a případně k jejich potrestání. Jedná se o povinnost realizovat určité prostředky, nikoliv o povinnost dosáhnout určitého výsledku. Přestože tento požadavek neznámá, že by všechna trestní řízení musela vést k odsouzení, nebo dokonce uložení konkrétního trestu, nesmí vnitrostátní soudní orgány v žádném případě ponechat nepotrestané útoky na fyzickou a morální integritu osob, aby byla zachována důvěra veřejnosti v zásadu legality a aby se vyvarovaly jakéhokoli náznaku spoluúčasti či tolerování protiprávního jednání (viz mimo jiné J. L. proti Itálii, č. 5671/16, rozsudek ze dne 27. května 2021, § 118; N. Ç. proti Turecku, č. 40591/11, rozsudek ze dne 9. února 2021, § 96).

32. Při vyhodnocení, zda orgány státu jednaly v souladu s pozitivními závazky vyplývajícími ze zmíněných článků Úmluvy tak, aby poskytly účinnou ochranu stěžovatelce před nekonsenzuálními sexuálními akty, dospěl ESLP k závěru, že příslušné orgány v daném případě přistupovaly k posuzování skutečností a výkladu právní úpravy natolik nedostatečně, že došlo k porušení pozitivních povinností žalovaného státu.

33. Podle ESLP se orgány činné v trestním řízení přiklonily k názoru, že jednání stěžovatelky by mohlo být posuzováno jako závažné a protiprávní, pokud by vyjádřila svůj nesouhlas během sexuálních aktů, a nikoliv až poté. Proto nepovažovaly za nutné zjistit a ověřit, zda stěžovatelka mohla mít vzhledem k jejímu psychickému stavu a k postavení vedlejšího účastníka jako autority důvody k pasivitě nebo nekladení odporu, aniž by však souhlasila s jeho činy, které musela strpět. Jinými slovy, orgány činné v trestním řízení nezkoumaly, nakolik byla navrhovatelka v situaci zvláštní zranitelnosti a závislosti vůči podezřelému (duchovní vůdce, vedoucí diplomové práce) a vyšly z toho, že jde o dospělou a svéprávnou osobu. Nezhodnotily skutkový stav komplexně s přihlédnutím k psychickému stavu stěžovatelky za účelem zjištění, zda v důsledku dřívějšího zneužívání netrpěla možnou posttraumatickou reakcí, resp. zda byla schopna vyjádřit v rozhodné době svoji vůli.

34. Přístup orgánů činných v trestním řízení tedy dostatečně nezohlednil situaci, kdy souhlas stěžovatelky jako oběti mohl být neplatný z důvodu zneužití zranitelnosti, a obecněji z důvodu psychologické reakce oběti sexuálního napadení. ESLP tento přístup označil jako odmítnutí zhodnotit skutkový stav v celkovém kontextu s přihlédnutím k psychickému stavu stěžovatelky in concreto, a nikoliv pouze k tomu, že byla dospělou osobou, a považoval ho za chybný. V důsledku uvedeného stěžovatelka neměla ani přístup k přezkumu před soudním orgánem.

35. Česká republika tak podle ESLP nedostala pozitivním závazkům, které přinejmenším od přijetí rozsudku M. C. proti Bulharsku ze dne 4. prosince 2003, stížnost č. 39272/98, zavazovaly smluvní státy k tomu, aby účinně uplatňovaly trestněprávní systém způsobilý kriminalizovat nekonsenzuální sexuální akty tvrzené stěžovatelkou.

VI. b) Obecná východiska

36. Ústavní soud ve svých rozhodnutích opakovaně konstatoval, že není na volné úvaze veřejné moci, zda a jakým způsobem bude postihovat porušení základních práv. Povinností veřejné moci je zajistit ochranu základních práv, a to i prostřednictvím efektivního trestního řízení (srov. např. náleze ze dne

26. 11. 2021, sp. zn. II. ÚS 1886/21, bod 38).

37. Pozitivní závazky státu nelze naplnit pouze zakotvením protiprávnosti jednání porušujícího základní práva. Stát je povinen vytvořit a udržovat systém účinných prostředků trestní ochrany základních práv tam, kde by vzhledem k důležitosti dotčených hodnot nebylo možné jakoukoli jinou nápravu považovat za přiměřenou (srov. např. nález ze dne 30. 5. 2024, sp. zn. II. ÚS 527/23, body 40 až 42 a tam citovaná judikatura).

38. I z namítaných základních práv na nedotknutelnost osoby, zákaz nelidského a ponižujícího zacházení a práva na soukromí plynou pro stát shora uvedené pozitivní závazky. Jedním z nich je i povinnost provést účinné vyšetřování v situaci, je-li vzneseno hájitelné tvrzení o porušení zmíněných základních práv, jehož obsah naznačuje nutnost užití prostředků trestního práva vůči potenciálnímu pachateli.

39. Za hájitelné tvrzení "je nutno považovat tvrzení, které není zcela nedůvěryhodné a nepravděpodobné, je možné i časově, je dostatečně konkrétní a v čase neměnné. Splnění uvedených podmínek je vždy třeba posuzovat po zvážení všech konkrétních skutkových okolností věci" (srov. např. nález ze dne 12. 3. 2025, sp. zn. II. ÚS 2468/24, bod 25).

40. Účelem účinného vyšetřování je, aby příslušné orgány identifikovaly příčiny tvrzeného porušení práva, posoudily je a své úvahy řádně podložily, a pokud je to podle výsledku identifikace a posouzení namístě, aby přivedly viníky k odpovědnosti za jejich činy. Požadavek provést účinné vyšetřování má charakter procesní povinnosti tzv. náležité péče; negarantuje tedy žádný konkrétní výsledek, ale pouze řádnost postupu orgánů veřejné moci (srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 1565/14, bod 35). Vyjadřuje povinnost orgánů činných v trestním řízení jednat kompetentně, efektivně a vynaložit veškerou snahu, kterou lze po nich v daném konkrétním případě rozumně požadovat (srov. např. nález ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 1376/18, bod 35). Součástí těchto povinností je prověřit veškerá hájitelná tvrzení oběti a právní hodnocení činit mimo jiné v souladu se závěry ustálené judikatury soudů, případně odůvodnit, proč je nutno se v konkrétní věci od nich odchýlit.

41. Nároky kladené judikaturou na takové šetření se liší v závislosti na konkrétních okolnostech věci, avšak obecně lze konstatovat, že nejvyšší jsou u tvrzeného porušení tzv. tvrdého jádra lidských práv, zejména práva na život podle čl. 2 Úmluvy a práva nebýt podroben mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení podle čl. 3 Úmluvy (srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 527/23, bod 43).

42. Účinné vyšetřování musí být a) nezávislé a nestranné, b) rychlé, c) podrobené kontrole veřejnosti a umožňující aktivní participaci poškozeného a d) důkladné a dostatečné (srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 2468/24, bod 27).

VI. c) Posouzení projednávané věci

43. Stěžovatelka v nyní posuzované věci tvrdila porušení čl. 7 a čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny, resp. čl. 3 a 8 Úmluvy tím, že orgány činné v trestním řízení neprovedly účinné vyšetřování jednání vedlejšího účastníka, a to z pohledu důkladnosti a dostatečnosti.

44. Požadavek důkladnosti a dostatečnosti znamená, že příslušné orgány musí přijmout přiměřená opatření a učinit potřebné kroky, jež mají k dispozici, pro zajištění důkazů o incidentu. Závěry šetření nesmějí být založeny na ukvapených nebo nepodložených domněnkách. Naopak musejí vycházet z důkladné, objektivní a nestranné analýzy všech relevantních skutečností, a musí být srozumitelně a pečlivě odůvodněny. Nedostatky ve vyšetřování, které podřývají jeho schopnost zjistit okolnosti případu, vedou k rozporu s požadovanou mírou účinnosti vyšetřování [srov. nález ze dne 2. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 1565/14, bod 56, či nález ze dne 12. 3. 2025, sp. zn. II. ÚS 2468/24, bod 33].

45. Stěžovatelka se domáhala zejména toho, aby se orgány činné v trestním řízení zabývaly jejím nesouhlasem se sexuálními aktivitami vedlejšího účastníka. Tvrdila, že orgány činné v trestním řízení vykládaly znaky skutkových podstat úzce a v rozporu s Listinou, Úmluvou, judikaturou soudů i navazující judikaturou ESLP (zejm. M. C. proti Bulharsku), její argumenty nevypořádaly, navržené důkazy neprovedly a vyšetřování tak nebylo důkladné a dostatečné.

46. Stěžovatelka poskytla orgánům činným v trestním řízení tvrzení zejména ohledně toho, v čem spočívala její bezbrannost a závislost, na základě čehož bylo zřejmé, že vedlejší účastník nemohl předpokládat, že se jedná o konsenzuální styk. Konkrétně uvedla, že se vedlejšímu účastníku svěřila s podrobnostmi o zneužití jiným knězem, při kterém "ztuhla", a nedokázala razantně a výslovně vyjádřit nesouhlas. Vedlejší účastník těchto údajů zneužil. Stěžovatelka mu sdělila, že jí jeho doteky vyvolávají fyzickou nevolnost, nestojí o žádný způsob vzájemného sexuálního kontaktu. Námitky a nesouhlas s intimními styky vyjádřila stěžovateli sice vždy následně po jeho jednání, ale opakovaně. Z důvodu fyzické reakce organismu na stres vyvolaný nevyžádaným sexuálním jednáním nebyla schopna projevit výslovný nesouhlas přímo při jednání. Vedlejší účastník využil této bezbrannosti k uspokojení svých potřeb.

47. Dále uvedla podrobnosti týkající se její závislosti na vedleším účastníkovi. Vysvětlila, proč postavení duchovního otce a vedoucího diplomové práce zahrnovalo velkou míru kontroly a dohledu, proč se cítila odkázaná na jeho vůli a proč byla vůči němu omezena ve svobodě rozhodování.

48. Stěžovatelka tedy vznesla hájitelná tvrzení na poli čl. 7 odst. 2 a čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny, resp. 3 a 8 Úmluvy, která se vztahovala k prokazování relevantních znaků skutkových podstat v té době aplikovatelných trestných činů pohlavního zneužívání a znásilnění.

49. Příslušným orgánům činným v trestním řízení tak vznikla povinnost provést účinné vyšetřování. Jak plyne z rekapitulovaného rozsudku ESLP, orgány činné v trestním řízení požadavku na důkladné a dostatečné vyšetřování nedostály. Konkrétně jde o požadavek důkladného vyšetření všech skutkových okolností týkajících se naplnění znaku bezbrannosti (v souvislosti s trestným činem znásilnění) a důkladného vyšetření všech skutkových okolností týkajících se naplnění znaku svěřeni doзору (v souvislosti s trestným činem pohlavní zneužívání). Ústavní soud je těmito závěry ESLP vázán a v obnoveném řízení o ústavní stížnost z nich vychází (§ 119b odst. 3 zákona o Ústavním soudu).

50. Policie v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že ke spáchání trestného činu pohlavního zneužití by musel být (mimo jiné) naplněn znak svěřeni oběti k doзору podezřelé osoby. Připouštěla tedy, že i podle tehdy platné právní úpravy mohlo být jednání vedlejšího účastníka vůči stěžovatelce za určitých okolností trestné. Tvrzení stěžovatelky, kterým se snažila prokázat splnění uvedeného znaku, však policie vůbec nezminila a nijak ho nehodnotila. Výslovně naopak konstatovala, že se jednalo o poměr vzniklý ze vzájemné náklonnosti (viz strana 7, první odstavec napadeného rozhodnutí policie). Státní zastupitelství na následnou rozsáhlou argumentaci stěžovatelky ve stížnosti, kterou zpochybňovala uvedený závěr o vzájemné náklonnosti a rozvíjela tvrzení o závislosti a bezmocnosti, reagovalo obecným odkazem na závěry soudní praxe (bez uvedení konkrétních rozhodnutí), podle nichž lze za osobu svěřenou doзору pachatele považovat případy "rodičů vůči dětem, u opatrovníka vůči osobě zbavené svéprávnosti, u vychovatele nebo učitele vůči chovancům a žákům apod. Stejně tak ižačky základní školy, členky mládežnického oddílu, které jejich rodiče svěřili do opatrování vedoucího oddílu na dobu výletu"... "Na stejnou roveň však nelze považovat vztah, který vůči sobě měli poškozená s podezřelým, tedy kdy podezřelý byl vedoucím její diplomové práce a duchovním otcem" (bod 5 odůvodnění rozhodnutí státního zastupitelství). Toto konstatování však státní zastupitelství nijak neodůvodnilo a zejména se nevypořádalo s argumenty, kterými

stěžovatelka použití uvedených závěrů ve své věci zpochybnila, zejména s konkrétními tvrzeními, kterými dokládala odlišnost vztahu s vedlejším účastníkem od použitých judikатурních příkladů.

51. Státní zastupitelství přitom v obsáhlé naraci stěžovatelčiných námitek doslovně uvedlo její tvrzení, podle nichž vedlejší účastník vykonával postavení duchovního otce způsobem, který zahrnoval stálou účast na životě svěřence, přejímal část zodpovědnosti za vedenou osobu, včetně výkonu otcovské autority. Stěžovatelka na tom dokládala, že intenzita tohoto vztahu ve spojení s pedagogickým působením vedlejšího účastníka vůči ní byla mnohem vyšší, než běžný vztah učitele základní školy vůči čtrnáctiletému žákovi, dovozovala materiální naplnění podmínky svěřením k doзору, a též i stav závislosti a její zneužití. Tato tvrzení je nutno považovat ve vztahu k vyhodnocení případné závislosti stěžovatelky na vztahu s vedlejším účastníkem za "hájitelná tvrzení", přesto se žádným z nich orgány činné v trestním řízení nevypořádaly.

52. Stejně tak se orgány činné v trestním řízení při hodnocení naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu znásilnění nijak nezabývaly tvrzením stěžovatelky o stavu bezbrannosti, v němž se v době jednání vedlejšího účastníka nacházela, a o projevech nesouhlasu, na jejichž základě měl vedlejší účastník vědět, že stěžovatelka se sexuálním kontaktům s ním setrvale a konzistentně brání. Stěžovatelka přitom předkládala rozsáhlou a relevantní argumentaci, proč její stav bylo možno podle tehdejšího zákona i judikatury soudů hodnotit jako relevantní zneužití její bezbrannosti vedlejším účastníkem.

53. Přístup orgánů činných v trestním řízení k povinnostem spojeným s účinným vyšetřováním věci je vyjádřen i tím, že vedlejší účastník nebyl řádně vyslechnut, orgány činné v trestním řízení se spokojily s jeho písemným vyjádřením.

54. V reakci na vyjádření orgánů činných v trestním řízení k ústavní stížnosti Ústavní soud konstatuje, že znění skutkových podstat trestných činů znásilnění a pohlavního zneužívání platné v době tvrzeného jednání vedlejšího účastníka samo o sobě nevyklučovalo, že by jednání vedlejšího účastníka vůči stěžovatelce nemohlo být trestné. Tento závěr nevyplývá ani z judikatury Nejvyššího soudu, kterou bylo možno v této věci aplikovat.

55. Ve věci stěžovatelky orgány činné v trestním řízení nijak nezpochybňovaly to, že popis sexuálního jednání vedlejšího účastníka odpovídal pojmu "jiný obdobný pohlavní styk", důvod pro odložení věci spočíval výhradně v absenci znaku násilí, pohrůžky násilí či zneužití bezbrannosti. Ústavní soud proto považuje za nutné krátce analyzovat právní úpravu a judikaturu týkající se těchto znaků skutkové podstaty trestného činu znásilnění.

56. Znásilnění se podle § 241 trestního zákona i podle § 185 trestního zákoníku bylo možno dopustit násilím, pohrůžkou násilí nebo zneužitím bezbrannosti.

57. Znak zneužití bezbrannosti byl ve stejné podobě zahrnut ve skutkové podstatě znásilnění jak ve "starém" trestním zákonu, tak i v "novém" trestním zákoníku. Na vymezení znaku bezbrannosti ve skutkové podstatě tohoto trestného činu se tedy přijetím nového trestního zákoníku oproti předchozímu trestnímu zákonu nic relevantního nezměnilo (viz vymezení trestného činu znásilnění v trestním zákoně z roku 1961, ve znění zákona č. [144/2001](#) Sb.: "Kdo násilím nebo pohrůžkou bezprostředního násilí donutí jiného k souloži nebo k jinému obdobnému pohlavnímu styku nebo kdo k takovému činu zneužije bezbrannosti jiného"; v trestním zákoníku z roku 2009 po jeho přijetí: "Kdo jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti"); v současném znění: "Kdo s jiným proti jeho seznatelné vůli vykoná soulož nebo jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží, kdo jiného donutí k souloži nebo jinému pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží s jinou osobou, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti").

58. Ke zneužití bezbrannosti oběti může dojít vícero způsoby. Obecně je bezbranností stav, kdy není oběť schopna klást odpor. Bezbrannost lze dělit na absolutní bezbrannost, fyzickou bezbrannost a psychickou bezbrannost (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 8. 2011, sp. zn. 3 Tdo 929/2011). Podstatné ovšem je, že za stav bezbrannosti vyžadovaný k naplnění skutkové podstaty trestného činu znásilnění podle § 241 trestního zákona i § 185 trestního zákoníku nebylo třeba, aby se jednalo o bezbrannost absolutní, mohlo jít i o její další formy, kdy možnost klást odpor nebyla vyloučena, ale výrazně omezena. Judikatura vztahující se k trestnému činu znásilnění podle § 241 trestního zákona tedy za fyzickou bezbrannost nepovažovala jen stav naprosté neschopnosti se bránit, postačilo i "zásadní snížení obranyschopnosti jedince" (viz výše uvedené usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 929/2011).

59. Je možné přisvědčit ESLP, který poukázal na to, že v judikatuře vztahující se ke znaku bezbrannosti podle § 241 trestního zákona nebyla bezbrannost běžně přijímána v případech, v nichž oběti tohoto trestného činu nevyjádřily nesouhlas z důvodu psychologické reakce na sexuální napadení. Je však nutno konstatovat, že tehdejší judikatura takovému přístupu nebránila. Ke znaku zneužití bezbrannosti byla před vydáním napadených rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení přijata rozhodnutí, která zdůrazňovala nutnost posouzení snížení obranyschopnosti jedince při hodnocení její případné bezbrannosti v době spáchání znásilnění (kromě výše zmíněného usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 929/2011 viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1279/2013 ze dne 27. 11. 2013).

60. Nutnost širšího pojetí nad rámec absolutní bezbrannosti byla tedy v judikatuře zmiňována již za účinnosti trestního zákona z r. 1961. Vzhledem k tomu, že nedošlo ke změně úpravy znaku bezbrannosti ve skutkové podstatě trestného činu znásilnění po přijetí nového TZ, orgánům činným v trestním řízení ve věci stěžovatelky nic nebránilo vycházet i z judikatury týkající se posouzení znaku bezbrannosti ve vztahu k § 185 trestního zákona (dostupné v době vydání napadených rozhodnutí a sdělení).

61. Státní zastupitelství v některých soudních řízeních, v nichž se rozhodovalo o trestném činu znásilnění, prosazovalo nutnost širší aplikace znaku zneužití bezbrannosti a Nejvyšší soud omezený výklad znaku zneužití bezbrannosti při rozhodování o trestném činu znásilnění kritizoval. Tento přístup je patrný například ve věci, v níž Nejvyšší soud rozhodl usnesením dne 28. 11. 2012 pod sp. zn. 11 Tdo 975/2012. Obviněný ve své obhajobě odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze publikované pod č. [43/1994](#) Sb. rozh. tr., ze kterého citoval pasáže týkající se stavu absolutní bezbrannosti. Nejvyšší státní zástupce považoval výklad pojmu stav bezbrannosti v dané věci za klíčový a upozornil na to, že smyslu a účelu právní úpravy je zřejmá snaha zákonodárce ochránit osoby, které nejsou v konkrétní situaci schopny rozhodovat svobodně o svém pohlavním a sexuálním životě. Ochrana přitom dopadá nejen na osoby, které nejsou takto schopny rozhodovat vůbec v důsledku bezvědomí, hlubokého spánku apod., ale také na osoby, jejichž schopnost rozhodování je významnou měrou snížena. Nejvyšší soud v odůvodnění svého usnesení kritizoval přístup dovolatele, který "cituje větu vytrženou z kontextu odůvodnění, z níž vyvozuje, že za stav bezbrannosti lze považovat jen absolutní stav, kdy poškozený není schopen projevit svou vůli ani se aktivně bránit. To je ovšem v rozporu s aktuální judikaturou i právní větou samotného citovaného rozhodnutí, která pod bodem II zní: Za bezbrannost ženy ve smyslu ustanovení § 241 odst. 1 tr. zák. lze považovat jen takový její stav, ve kterém není vzhledem k okolnostem činu schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s pachatelem, popř. ve kterém není schopna klást odpor jeho jednání."

62. Z usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 929/2011 ze dne 24. 8. 2011 je zřejmé, že již před účinností nového trestního zákona se orgány činné v trestním řízení i soudy zabývaly tím, že o bezbrannost se může jednat i v jiných případech, nežli u osob v bezvědomí či postižených fyzickou či psychickou chorobou. Ve věci šlo o zneužití pacientky lékařem - gynekologem. Rozhodnutím soudu prvního stupně byl obviněný odsouzen za trestný čin poškozování cizích práv (§ 209 odst. 1 trestního

zákona), následně krajský soud tuto kvalifikaci změnil a uznal ho vinným trestným činem znásilnění. Obviněný se v dovolání bránil tím, že: "Podle mínění obviněného bezbrannost ve smyslu § 241 tr. zák. značí naprostou nezpůsobilost klást odpor, přičemž poškozená v posuzovaném okamžiku nebyla v bezvědomí ani v mdlobách či v obdobném oblouznění, ale v dobré fyzické i psychické kondici, schopna se aktivně bránit. Nijak údajně nebyla ani připoutána na křesle a mezi ní a obviněným nebyla plenta, tedy obviněného po celou dobu viděla, resp. mohla vidět. Poškozená se tedy, jak dovozuje obviněný, ve stavu bezbrannosti nenacházela, což značí, že tohoto stavu nemohl ani využít." Nejvyšší státní zástupce ve vyjádření k dovolání uvedl, že "stav bezbrannosti nemusí spočívat pouze v bezbrannosti absolutní, způsobené např. bezvědomím či účinky drog (na což poukazoval obviněný ve svém dovolání), ale i využitím jiné obdobné situace, kdy je zásadně snížena obranyschopnost poškozeného jedince a tím možnost realizovat své rozhodnutí o pohlavním životě. Tak tomu bylo i v případě poškozené". Nejvyšší soud potvrdil správnost závěru krajského soudu o tom, že se v daném případě jednalo o znásilnění, přičemž v rámci odůvodnění ke zneužití bezbrannosti uvedl: "O zneužití bezbrannosti se jedná i tehdy, kdy je zjednodušeně řečeno využít okamžik, kdy poškozený jedinec nemůže svoji jinou vůli uplatnit, resp. uplatnit ji teoreticky může, ale je uveden do stavu, kdy tak nečiní, ač by tak zjevně jinak učinil. Nejvyšší soud se ztotožňuje s vyjádřením státního zástupce, že stav bezbrannosti nemusí spočívat pouze v bezbrannosti absolutní, jak naznačuje v podaném dovolání obviněný, tedy v situaci, kdy je poškozený jedinec zcela prost jakékoli možnosti klást odpor (obviněný namítal, že poškozená nebyla v bezvědomí ani v mdlobách či jiném obdobném poblouzení způsobeném alkoholem nebo omamnými či jinými látkami, ani nebyla na gynekologickém křesle nijak připoutána a mohla se svobodně pohybovat), ale může spočívat jednoduše ve využití obdobné situace, kdy je obranyschopnost poškozeného jedince, a tím možnost realizovat své rozhodnutí o pohlavním životě, omezena či snížena." Nejvyšší soud dále považoval za podstatné, že oběť "nijak neuplatnila svou vůli stran pohlavního života", a dále to, že obviněný měl jako lékař mentální i sociální převahu nad osobou oběti (pacientky).

63. V rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 450/2017 ze dne 27. 9. 2017 bylo posuzováno jednání mezi obviněným v pozici administrátora farnosti či kaplana a s církví úzce spjatými poškozenými - kostelnicí a osobou zvažující vstup do kláštera. Nejvyšší státní zástupce v odůvodnění dovolání zdůraznil význam specifické povahy takového vztahu. Považoval za významnou okolnost soudy dovozenou závislost poškozených žen na obviněném, jeho důvěryhodnost a vliv vyplývající z jeho postavení kaplana římskokatolické církve, v důsledku čehož nemusel vynaložit k překonání jejich odporu intenzivní násilné jednání. Na základě toho vyjádřil přesvědčení, že v těchto případech byl naplněn znak užití násilí a jednání obviněného bylo namísto kvalifikovat nikoli jen jako trestný čin sexuálního nátlaku, nýbrž jako trestný čin znásilnění.

64. Přestože v dané věci vzhledem ke skutkovým okolnostem věci Nejvyšší soud dovolání nejvyššího státního zástupce nevyhověl, lze konstatovat, že hodnocení vztahu mezi duchovním a jeho svěřenci bylo v rámci soustavy státního zastupitelství při posuzování trestného činu znásilnění považováno za zcela relevantní a důležité. Z právní úpravy skutkových podstat znásilnění podle trestního zákona a trestního zákoníku (viz bod 56 tohoto rozhodnutí) nelze nalézt rozumný důvod k plošnému odmítnutí aplikace těchto závěrů i na posouzení zneužití bezbrannosti podle § 241 trestního zákona.

65. Ústavní soud výše uvedené závěry shrnuje tak, že znak bezbrannosti byl ve skutkové podstatě znásilnění zakotven trestním zákonem (§ 241) i trestním zákoníkem (§ 185) ve stejné podobě. Znak bezbrannosti byl starší judikaturou soudů (z let 1979 a 1982) vykládán tak, že šlo především o stav bezvědomí, případně že ve stavu bezbrannosti je osoba, která se nemůže bránit pro svou fyzickou neschopnost, duševní poruchu či nedostatečnou vyspělost. Jednalo se však o příkladný výčet stavů bezbrannosti, který nezabraňoval orgánům činným v trestním řízení posoudit případ stěžovatelky, který sice nespadal pod tyto typové případy, ale obsahoval hájitelná tvrzení ve vztahu k naplnění tohoto znaku z jiných důvodů, které nebyly zákonem ani judikaturou vyloučeny. I v době jednání

vedlejšího účastníka, a zejména v době rozhodování orgánů činných v trestním řízení, soudy poukazovaly kromě odkazu na často používanou definici tzv. absolutní bezbrannosti i na další možnosti, které je nutno hodnotit jako bezbrannost oběti. Orgány činné v trestním řízení, které posuzovaly prvek bezbrannosti u stěžovatelky, tedy měly v době svého rozhodování k dispozici rozhodnutí vrcholných soudů, která se vymezovala proti omezenému hodnocení bezbrannosti pouze na případy, jež byly starší judikaturou uváděny jako příklady tzv. absolutní bezbrannosti.

66. I přesto však napadená rozhodnutí znak zneužití bezbrannosti buď zcela opomněla (Policie České republiky), případně k němu bez bližšího odůvodnění citovala pouze historickou judikaturu (Obvodní státní zastupitelství - dvě rozhodnutí z roku 1979, jedno z roku 1982). Městské státní zastupitelství uzavřelo, že se u stěžovatelky nemohlo jednat o stav bezbrannosti, neboť se jednalo o dospělou ženu, byť v složité životní situaci, netrpící však duševní chorobou či jinou chorobou znemožňující jí vyjádřit svoji vůli.

67. Podle této argumentace se nemohlo jednat o bezbrannost pouze proto, že popsaná situace není uvedena mezi příklady znaku bezbrannosti ve stávající judikatuře, což není přijatelný způsob argumentace. Skutečnost, že judikatura spojovala stav bezmoci v některých případech například s působením alkoholu, drog, či s důsledkem nemoci nebo zdravotního postižení, nezbavovala orgány činné v trestním řízení povinnosti posoudit v dané konkrétní věci, zda stav bezbrannosti nemohly vyvolat i skutečnosti tvrzené stěžovatelkou. Jinými slovy, to, že stěžovatelka uvedla jiné důvody pro svou bezbrannost, než jaké byly fakultativním výčtem uvedeny v tehdejší judikatuře, nemůže být bez dalšího důvodem k závěru, že se o bezbrannost nemohlo jednat.

68. Obdobné platí i pro posouzení závislosti vztahu stěžovatelky a vedlejšího účastníka.

69. Je nutno připustit, že pro posouzení znaku svěřeni dozoru podle § 243 trestního zákona mezi dospělými osobami nebyla v době rozhodování orgánů činných v trestním řízení k dispozici judikatura vyšších soudů, která by tento pojem vykládala. Na druhou stranu však vzhledem k tomu nebyly orgány činné v trestním řízení ve svých úvahách judikaturou omezeny, a byly povinny se vypořádat s tvrzeními stěžovatelky, která byla ve vztahu ke skutkové podstatě § 243 trestního zákona relevantní (vykládala zde použitý pojem "svěřeni dozoru"). Jejich argumentace však stejně jako u posuzování trestného činu znásilnění spočívala pouze v odkazu na judikатурní příklady, mezi kterými stav popisovaný stěžovatelkou k vedlejšímu účastníku nebyl uveden, z čehož byl dovozen závěr, že se o uvedený znak nemohlo jednat. Jak je uvedeno výše, tento argumentační přístup nelze přijmout.

70. Ústavní soud si je vědom značného časového odstupu od doby, kdy měly být spáchány skutky, které byly předmětem trestního oznámení stěžovatelky, resp. předmětem vyšetřování. V době jeho rozhodování mu však nejsou (a z podstaty věci ani nemohou být) známy okolnosti, které by již nyní vylučovaly další úkony orgánů činných v trestním řízení. Posouzení případných skutečností, které by bránily znovuotevření vyšetřování vedlejšího účastníka (např. možné promlčení), je závislé na konkrétních skutkových okolnostech (týkajících se např. možného stavení nebo přerušování promlčecí doby či možného pokračování v trestném činu apod.), z nichž některé mohly nastat až po uzavření věci ze strany orgánů činných v trestním řízení a nelze je tedy zjistit z nyní dostupné dokumentace. Jejich zjištění a posouzení proto přísluší orgánům činným v trestním řízení.

71. Ústavní soud respektuje, že o vině a trestu rozhodují obecné soudy (čl. 90 Ústavy). Tímto rozhodnutím tudíž nijak nepředjímá závěry o případném naplnění znaků skutkových podstat trestných činů znásilnění a pohlavního zneužívání podle právní úpravy platné v rozhodné době, a ani to, jakým způsobem bude trestnost jednání vedlejšího účastníka posouzena v přípravném řízení.

72. Ústavní soud uzavírá, že orgány činné v trestním řízení dostatečně a důkladně neprošetřily a nevážily všechny relevantní aspekty věci, neboť nevyvinuly skutečnou a řádnou snahu věc v

namítaném rozsahu náležitě objasnit. Nezabývaly se hájitelnými tvrzeními stěžovatelky ve světle tehdejší právní úpravy, jejich postup proto nedostál požadavku důkladnosti a dostatečnosti vyšetřování. Tím porušily stěžovatelčino právo na účinné vyšetřování, jež v jejím případě vyplývá z čl. 7 odst. 2 Listiny a čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy.

VII. Závěr

73. Ústavní soud shrnuje, že stěžovatelka před orgány činnými v trestním řízení vznesla hájitelná tvrzení o tom, že byla vůči vedlejšímu účastníku při jeho jednání ve stavu bezbrannosti, dále že v jejím vztahu k vedlejšímu účastníku byl splněn znak "svěření dozoru", a o tom, že sexuální aktivity vedlejšího účastníka vůči ní probíhaly bez jejího souhlasu, čehož si vedlejší účastník musel být vědom. Nelze vyloučit, že tyto skutečnosti mohly být relevantní pro posouzení trestnosti jednání vedlejšího účastníka podle tehdy platného trestního zákona, nevylučovala je ani tehdejší judikatura, proto státu vznikla povinnost provést účinné vyšetřování. Příslušné orgány činné v trestním řízení však v uvedené části nevyvinuly skutečnou a řádnou snahu věc objasnit, resp. ignorovaly tvrzení stěžovatelky, nezajistily dostatečné důkazy potřebné k objasnění věci, a jejich postup proto nedostál požadavku důkladnosti a dostatečnosti vyšetřování. Náležitě nevysvětlily své úvahy, na nichž postavily rozhodnutí o odložení věci.

74. Ze shora rozvedených důvodů Ústavní soud podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl ústavní stížnosti stěžovatelky, neboť napadenými rozhodnutími orgánů činných v trestním řízení byla porušena stěžovatelčino právo na účinné vyšetřování podle čl. 7 odst. 2 Listiny a čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy. Ústavní soud proto zrušil napadená rozhodnutí podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

75. Ústavní soud zdůrazňuje, že nepředjímá, jak orgány činné v trestním řízení rozhodnou a zda bude či nebude zahájeno trestní stíhání. Ústavní soud pouze konstatuje, že prověření věci musí proběhnout v souladu s ústavními požadavky.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)